

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Waldemar Płóciennik

Protokolant Klaudia Binienda

w sprawie **M.J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 5 lutego 2025 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15

stycznia 2025 r., (II KK 270/24) o zastosowaniu środka zapobiegawczego w

postaci tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W dniu 15 stycznia 2025r. postanowieniem w sprawie II KK 270/24 Sąd Najwyższy zastosował wobec oskarżonego M.J. środek zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że środek ten zastosowano w sytuacji uchylenia wyroku sądu odwoławczego do ponownego rozpoznania i w celu wyeliminowania

możliwości podejmowania przez oskarżonego bezprawnych zachowań związanych z grożącą mu surową karą.

Na to postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego wskazując, że Sąd Najwyższy powinien w większym stopniu mieć na względzie to, iż środki zapobiegawcze o charakterze izolacyjnym mogą być stosowane tylko wtedy, gdy jest to absolutnie niezbędne dla celów postępowania.

Choć obrona wskazując na wyjątkowy charakter tymczasowego aresztowania niewątpliwie ma rację, to jednak ową wyjątkowość tego środka zapobiegawczego, skonfrontować należy z przesłankami do jego stosowania. Bezsprzecznie trafnie tu wskazano, że środki zapobiegawcze można stosować jedynie w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, zagrożenia zaś dla tego toku postępowania upatrywać należy w fakcie wymierzenia oskarżonemu przez Sąd I instancji kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności. Już sam ten fakt – również w kontekście normy art. 258§2 k.p.k. – nakazuje Sądowi Najwyższemu dostrzeganie, że oskarżony mając w realnej perspektywie (wynikającej z nieprawomocnego wyroku) możliwość odbywania tak długotrwałej kary, może chcieć wpływać w sposób bezprawny na przebieg postępowania sądowego utrudniając jego prowadzenie. Stąd potrzeba zabezpieczenia jego biegu, właśnie za pomocą tego środka.

Nie można tracić tu też z pola widzenia i tego, że uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego, na obecnym etapie, nastąpiło wyłącznie z powodu wadliwej obsady tego Sądu dostrzeżonej przez Sąd Najwyższy z urzędu, a nie w wyniku podzielenia zarzutów kasacji. Nie doszło zatem w najmniejszym stopniu do osłabienia uprawdopodobnienia, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

Nie można też podzielić stanowiska obrony, gdy wskazuje ona, że tok procesu zabezpieczony jest poprzez fakt odbywania kary przez oskarżonego, gdyż odbywanie tej kary, właśnie wobec uchylenia prawomocnego wyroku, ustało. Obecnie zatem zabezpieczenie to może nastąpić wyłącznie poprzez zastosowanie tymczasowego aresztowania.

Na wszystkie te okoliczności wskazano w zaskarżonym postanowieniu i stanowisko to jest w pełni zasadne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Jerzy Grubba Piotr Mirek Waldemar Płóciennik

[WB]

[a.ł.]